

riksteatret

JOHN PATRICK

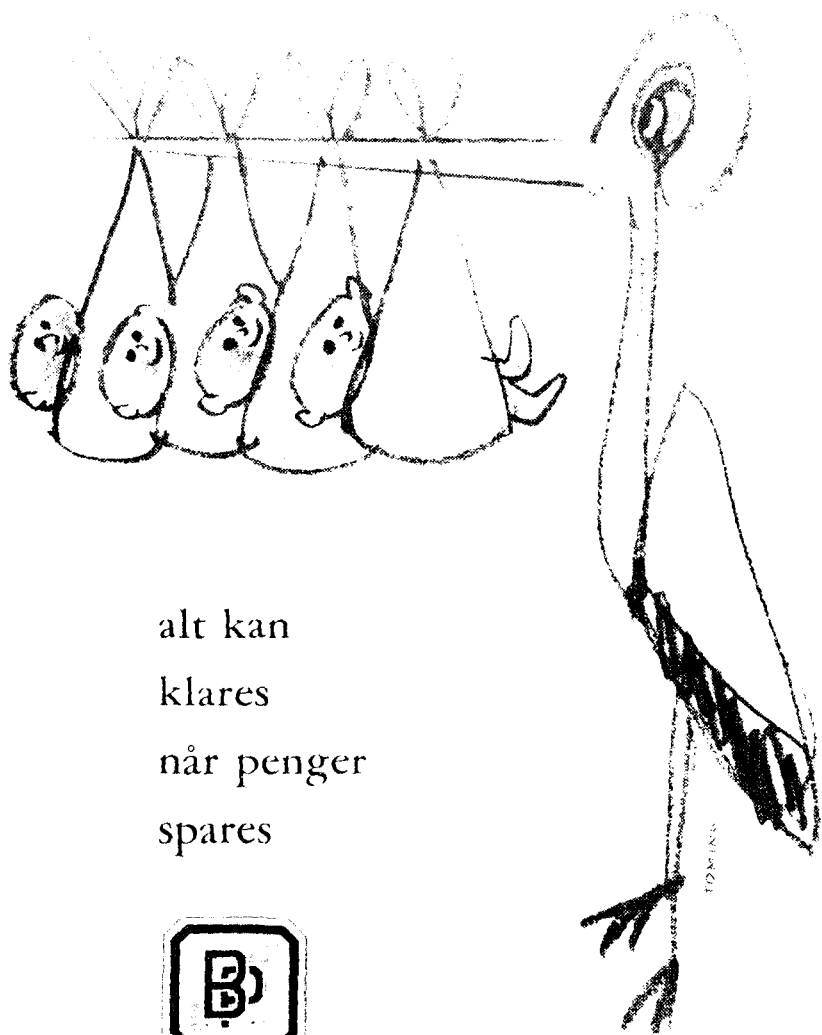
ALLE ELSKER FRØKEN OPAL

SESONGEN 1965/66

KR. 1.—

Fra *Riksteatret*
Til *hele Norge*

alt kan
klares
når penger
spares

BERGENS PRIVATBANK

John Patrick, kveldens forfatter

John Patrick er ikke ukjent for norsk teaterpublikum. Det var han som skrev 50-årenes store suksessforestilling «Tehuset Augustmånen», som Riksteatret spilte vinteren 1959, og som var en av teatrets store oppsetninger. For ett år siden hadde «Tehuset» en ny suksess på Rogaland Teater.

De siste årene har det imidlertid vært rolig om John Patricks navn her i Skandinavia, men i USA har flere av hans stykker vært oppført. Et av de siste er «Alle elsker frøken Opal», som hadde premiere høsten 1961 på Longacre Theatre i New York og som ble en dundrende suksess. To år senere sendte det svenske Riksteatern «Alla älskar Opal» på turné med Alice Eklund i rollen som Opal, den originale frøken som samler på filler og som har den lille egenheten at hun tror godt om alle, og som med dette sitt hemmelige våpen klarer av de vanskeligste og mest kompliserte situasjoner, ja til og med de fæleste gangsteranslag mot hennes liv.

John Patricks biografi forteller at han kommer fra Louisville i Kentucky. Oppveksten tilbragte han på en rekke internatskoler, inntil han

endelig kom til New York og begynte å studere ved Columbia University. Ganske snart kom han i gang med å skrive hørespill og andre radiomanuskripter, bl. a. for Helen Hayes. Han fikk også prøve seg som skuespiller og produksjonsleder, og har hatt god nytte av de erfaringer han her gjorde.

John Patricks første skuespill på Broadway var det psykologiske dramaet «The Willow and I», hvor en til da ukjent ung skuespiller ved navn Gregory Peck fikk sitt gjennombrudd. På den tid hadde Patrick begynt å gjøre seg gjeldende som manuskriptforfatter i Hollywood, men han kunne ikke være til stede ved Broadway-premiéren, — han tjenestegjorde nemlig i general Montgomerys åttende armé. Under sin krigstjeneste i India og Burma, på den annen verdenskrig kanskje forferdeligste frontavsnitt, fikk han idéen til sitt neste skuespill, «The Hasty Heart». Men han fikk ikke tid til å skrive før på båten tilbake til Amerika, og da troppe-transporten nådde hjemlandet var «The Hasty Heart» ferdig, skrevet på løsrevne ark fra en gammel loggbok. Da skuespillet

Vinteren 1959 sendte Riksteatret John Patricks komedie «Theuset Augustmånen» på turné over det sørlige Norge. Forestillingen huskes ennå som en av teatrets store, og publikums reaksjon var overstrømmende. På bildet danser Lotusblomst (Karen Randers-Pehrson) for gjestene ved den store lotus-festen.

kom opp på Broadway ble det en stor suksess, — og to andre unge menn slo igjennom ved denne anledning: John Lund og Richard Basehart.

Så fulgte flere skuespill fra John Patricks hånd, men det var først med «The Teahouse of the August Moon» at den store berømmelsen kom. For dette skuespillet fikk han Pulitzer-prisen, York Drama Critics Award og Antoinette Perrys, Aegis, Donaldsons og The Theatre Clubs Awards. Stykket gikk sin seiersgang i en lang rekke land. Forfatterens klarsynte og ironiske fremstilling av demokratiets velsignelser, levedegjort i amerikanerne som så hjertens velvillig og gjerne vil gi de innfødte på Okinawa del i sivilisasjonen og demokratiet, appellerte til både forståelse og humor. For handlingen begrenser seg jo ikke til Okinawa, den har vært utspilt mange steder omkring i verden og i ulike sammenhenger.

Også for filmen har John Patrick skrevet manuskripter som alle idag kjenner. Der er for eksempel «Three coins in the Fountain», «Love is a many splendored thing», «High Society», «Les Girls», «The world of Suzie Wong» og «Gigot».

John Patricks nyeste stykker er «Good as gold» og «Everybody loves Opal». I USA ble Opal spilt av Eileen Heckart, en av de fremste amerikanske skuespillerinnene.

På sin bondegård i Rockland County, New York, bor han nå og deler sin tid mellom skrivemaskinen og slåmaskinen. Han er like stolt over sin Aberdeen-Angus-buskap, sine Saanengjeter og Suffolk-sauer, som over sine teaterpriser.

Selskapsliv er han ingen venn av, han er sjelden å se endog på sine egne gallapremiéerer. Og intervjuer er han livredd for, idet han — hevder han selv — alltid sier de gale tingene. Flere amerikanske dameblad har nylig kritisert ham for et svar han ga en London-reporter, som spurte: «Har De noen barn?»

«Nei», svarte Mr. Patrick, «jeg aler opp lam. Man kan ødsle sin hengivenhet på dem, og når de vokser opp behøver man ikke å sende dem til college. Man spiser dem.»

Vi presenterer:

Gunnar
Simenstad

Gerd Jørgensen

Ernst Diesen

Kaare Kroppan

Helga
Wendelborg

John Birkehoel

Optimisme og enfoldighet

— Man skal være optimist, Jensen!
— Ja — men det har man jo ikke
tid til, når man skal passe sitt ar-
beide!

Har De truffet Opal?

Hun finnes.

Selv har jeg møtt henne for tyve år siden, i skikkelse av en pensjonert sjømann og poståpner. Som Opal hadde han et hjerte så stort som hele verden. Men som henne visste han det ikke. For det er en særlig ting ved slike hjerter, det er jo som med bjelken i eget øye: eierne ser dem ikke selv. Det er vi med mer alminnelige dimensjoner, som har tid og oppmerksomhet nok til å yte våre hjerter anerkjennelsen når de foretar seg noe godt.

Opal Kronkie har nok hørt om det onde, sikkert også selv støtt på det. Men hun anerkjenner det ikke som noe der har innflytelse. Og tanken er våre gjerningers formynder. Altså eksisterer det onde, det nederdrectige ikke for Opal.

Men dette er selvfølgelig en farlig forenkling, damen er åpenbart utilregnelig, riktignok harmløs. Vi vet at det nederdrectige finnes, vi kjenner dets makt, og å lukke øynene for det bringer oss ingen steder.

Skjønt vent litt.

Descartes sa engang: Cogito, ergo sum. Jeg tenker, altså er jeg. Han brukte den luftige tankeverden som holdepunkt for sin egen fysiske eksistens. Og da må det vel være tillatt å trekke en mindre drastisk slutning, og si: det begrep vi ikke kan tenke oss, det eksisterer ikke.

Nå er vi blitt farlig filosofiske. Men videre skal vi ikke. Er det ikke så at når Opal Kronkie ikke kan tenke seg ondskaper, så eksisterer ondskaper ikke — for henne? Bevises ikke dette ved at ondskaper, trass i alle fremstøt, preller av på henne som et fremmedelement?

Jo slik er det. Hvilket setter oss i stand til å trekke en meget enkel lærdom av skikkelsen Opal Kronkie, ja av alle de skikkelser hun antar i menneskene omkring oss:

Når det nederdretlige eksisterer, er det vår egen skyld. Den eneste føde det får, er våre tanker. Som når den store danske humorist Storm P. lot en av sine skikkelser si: Tilværelsen er i virkeligheten nederdretlig — men man har jo ikke noe annet!

Ja da blir den iallfall nederdrettig. Og så langt derfra til det som er enda verre, er det vel ikke. Derfor kan vel Opal i all beskjedenhet lære oss å begynne, lære oss at dersom vi ikke liker ondskapen, kan vi benekte at den eksisterer. Vi kan si som Fingal: vi kjenner den ikke.

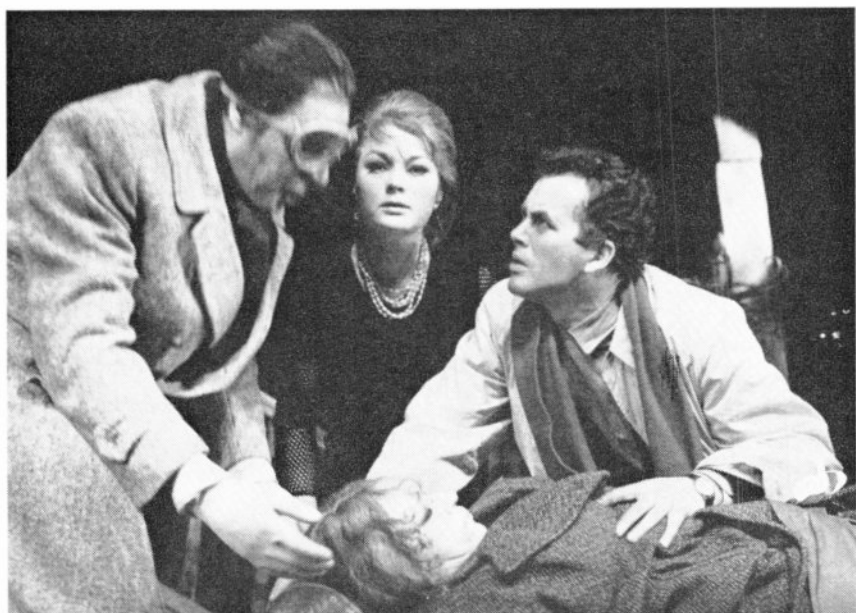
Ensom i skovrige daler
teft ved den svulmende strøm
boed helt ukjent med kvaler
Fingal den hyrde så skjønn.

Sorger og uro og smerte
og hele verdens kval
boed ei udi hans hjerte
boed ei udi hans dal.

Enfoldig?

Jojo. Se om det ikke gikk galt med Fingal. Men se så om det ikke går galt med de fleste av oss? Og det er ikke noen liten arv, som er lovet oss enfoldige.

Ø. Ø.

JOHN PATRICK:

Alle elsker f

EVERYBODY LOVES OPAL

En komedie i 5 bilder

Oversettelse og instruksjon ... *Jon Lennart Mjøen*

Dekorasjon *Gunnar Alme*

Kostymer *Ragnhild Engebret*

Turnéleder *Gunnar Simenstad*

Teknisk ansvarlig *Ivar Deil-rind*

Handlingen utspilles
av den offentlige søp
Pause ved fullt lys i s
Forestillingen varer i

røken Opal

PERSONENE:

Opal *Gerd Jørgensen*

Gloria *Helga Wendelborg*

Sol *Gunnar Simenstad*

Brad *Kaare Kroppan*

Legen *Ernst Diesen*

Konstabelen .. *John Birkehoel*

i Opals hus, som ligger i nærheten
peltømming.

en.

timer og ti minutter.

Bør man ta sikte på omfattende kultursentre?

I det danske bladet «Louisiana-revy», som er et organ for det fabelaktige kultursentret Louisiana utenfor København, har mag.art. Christian Ludvigsen et «Teater-Panorama» som vi bringer et utdrag av, med en liften henvisning til vår egen artikkel «Å kunne rigge en scene», side 14.

...hvorfør ikke ta praktisk og konstruktivt fatt på det uhyre interessante spørsmålet om hvem det egentlig skal spilles teater for? Hvforfør ikke for alle som kan kripe og gå, som i det gode gamle Hellas, hvor teaterforestillinger — som vi stadig søker å leve opp til — ble spilt for alt folket?

Hvforfør ikke tenke seg fremtidige teaterbygninger som en slags «kultursentre», hvor alminnelige mennesker som bør et stykke unna teaterbygningen, kunne ha glede av å oppholde seg? — Dette gjelder enten det er tale om teatre i større provinsbyer eller i København.

Rent praktisk ville det dermed, hva reisen angår, være litt av et arrangement å gå i teater. I København vil mange ha et arbeide som ligger nærmere teatret enn hjemmet. Men hvor skal de spise middag på en teateraffen? Ingen av de københavnske teatre har innenfor sin egen bygning effektive spisemuligheter for publikum: nøyaktig det samme gjelder alle provins театres opplandspublikum.

Og etter teaterforestillingen vil mange, som er blitt opptendt av hva de har sett, erfaringsmessig gjerne kunne sitte og prate over en stille øl. Hvilke teatre gir muligheter for det — på stedet? Da Jean Vilar omorganiserte Théâtre Nationale Populaire i sin sjefsperiode, sørget han også for at tilskuerne, som kom fra alle kanter av Paris, fikk muligheter til å stille den verste sult og tørst på stedet. (På vel 10 år hadde han mer enn 5 millioner tilskuere).

Hvforfør ikke tenke seg fremtidens teatre som en del av kultursentre, hvor selve teaterforestillingen bare er et ledd i et alminnelig møte med andre mennesker på et bestemt sted? Visst er selve teaterforestillingen et møte med skuespillere på den andre siden av rampen, og kan som f. eks. i Vilars tilfelle føre til fruktbare diskusjoner etter forestillingen mellom publikum og teaterfolk. Men selve det å ha et sted utenfor hjemmet, hvor man synes det er hyggelig å oppholde seg en tid, dels for å oppleve noe, dels for å være sammen med andre mennesker, burde være en mulig løsning for velferdsstatens fritidsproblemer. I hvert fall en del av dem.

Det er neppe noe tidspunkt i menneskers liv — bortsett naturligvis fra akutte forelesninger og muligens selskapsreiser — hvor man er så åpne og mottagelige for kontakt med andre som nettopp ved utsikten til en teaterforestilling. Hvordan man enn snur og vender på det, så er det enkelte medlem av publikum alltid innstilt på å være til stede i samme rom med mange andre publikum'ere og med skuespillerne på scenen. I sin art er teatret en slags folkefest, hvor «menigheten» forsøksvis holder sammen, her og nå, den angjeldende aften, i egne personer. Det er

Forts. s. 14

TIL TEATERINTERESSERT UNGDOM

Når Statens Teaterskole starter nytt skoleår 1.9.1966, blir det i nye lokaler i Njårdhallens nybygg hvor også Riksteatret flytter inn i nye kontorer.

— Det blir en stor dag, rektor Knoop?

— Ja! Det føles som å bli voksen. Vi får nye klasserom, arbeids- og oppholdsrom for elevene. Og det viktigste: Vi kan bruke Riksteatrets fortrinlige scene i det opprinnelige bygget. Teatersalen der kan jo deles i to og blir basis for vårt arbeide med rolleinntudering. Jeg gleder meg til å ta alt i bruk.

— Hvordan er søkingen til skolen?

— I år hadde vi over 90 søkere hvorav 13 ble tatt inn. Opptakskravene er strenge. Men det er ikke bestemt på forhånd hvor mange som får begynne. Talent og evner er avgjørende. Alle som føler sterk nok trang og tror de har noe å fare med oppfordes til å søke.

— Hva får dere mest hensyn til ved opptakingsprøvene?

— Om teaterlysten er en naturlig trang til å meddele andre sine opplevelser av livet, medmenneskene og omverdenen. Sjelelig robusthet og god helse er også bra, i tillegg til det avgjørende, talentet.

— En dyr utdanning?

— Statens lånekasse yter lån, og i noen tilfelle stipendier. Undervisningen er gratis. I tredje skoleår har elevene teaterjeneste ved de statsstøttede teatre. Da får de gasje. Så skal man huske at mulighetene etter avsluttet skolegang er utvidet enormt ved at fjernsyn, radio og film i så stor utstrekning trenger teknisk skolerte skuespillere. De fleste av våre elever har hittil fått fast engasjement ved teatrene.

— Hvilke fag og lærere?

— Vi underviser både teoretisk og praktisk i alle teaterfag, med hovedvekten på det praktiske. Det er mye en skuespiller må kunne i dag, danse, synge og «spille komedie», så det gjelder å henge i. Inspirerende er det jo at så mange av landets fremste teaterfolk interesserer seg for skolen. Vi har en stor stab, hvorav mange er aktive skuespillere eller instruktører, og de fleste av dem er unge.

— Noen utlendinger?

— Så ofte vi kan og har råd. Dessuten prøver vi å huke kjente utenlandske teaterfolk på gjennomreise til en stimulerende visitt. Sånt er viktige innslag i den daglige treningen.

— Tar dere bare sikte på å utdanne skuespillere?

— Det er jo hovedformålet. Men det hender at noen går inn i annen teatervirksomhet. Det vesentlige er at teaterinteressen er av det ekte slaget. Slik ungdom har teatret alltid i bruk for!

— Forkunnskaper og søknadsskjema?

— Realskole er ønskelig. Men alle interesserte bør skrive til skolen eller snakke med Riksteatrets turnéledere. På denne turnéen er Gunnar Simenstad turnéleder.

Å kunne rigge en scene

Når et nytt teaterlokale står ferdig, og Riksteatret kan komme og innvie det med en av sine forestillinger, er det glede på begge sider av rampelyset. Det er en stor dag både for byggherren, dem som skal bruke huset, og Riksteatret.

Når et nytt teaterlokale står ferdig, og Riksteatret i k k e kan komme og innvie det og heller ikke spille der senere, er det en bedrøvelsens dag både for teater og publikum. For byggherren er kanskje undringen sterkest. Hva er galt med scenen, garderobene, det tekniske anlegget, som gjør at Riksteatret ikke kan eller vil komme?

Det er ingen selvfølgelighet at den arkitekt eller byggherre som skal reise et samfunnshus, en skole eller f. eks. en kino, og vil gi plass for teaterscene i bygget, vet hvordan dette i praksis skal løses. Det er et eget fag å bygge scener. Det krever erfaring.

I femten år har Riksteatret hatt sin egen arkitektkonsulent, som utførende arkitekter, byggmestre, byggenemnder og komiteer har kunnet rådføre seg med når nye hus skulle planlegges. Omkring 330 scener rundt om i Norge er i disse årene blitt rigget av Riksteatret, og vi har vært med på råd om enda flere. Mange fine teaterlokaler er resultatet av dette, noen i toppklasse. Og veiledningen er gratis.

Men bygges det virkelig ennå idag scener, i hus som koster forskrekkelig mange penger, uten at Riksteatrets arkitektkonsulent Ulf Colbiørnsen blir tatt med på råd.

Akk ja. Det gjør det faktisk. Det står vakre, nybygde hus et og annet sted i landet vart, hvor både publikum, byggherre og Riksteatret hadde ønsket seg teaterbesøk. I stedet må teatrets buss kjøre forbi, ingen til glede.

Når vi skriver dette, er det ikke bare for å minne om vår arkitektkonsulent. Riksteatrets viktige bok «Vi rigger en scene» er nylig sendt ut i nytt opplag, og kan fås fra teatret for kr. 5.—. Boken inneholder råd og fakta for enhver som går i tanker om å bygge scene — enten denne skal gi plass for Riksteatret eller imøtekomme andre ønsker.

Skriv til Riksteatret, Sørkedalsvn. 106, Oslo 3, og legg ved kr. 5.—, og boken er Deres! Det er kanskje første skritt på veien mot en stor premiéredag. Boken kan også bestilles gjennom Deres bokhandel.

Forts. fra s. 10

— og har sikkert til alle tider vært — en enestående mulighet for kontakt på tvers av alle estetiske teorier og standsforskjeller.

Tanken om at fremtidige teatre skulle bygges som en slags kultursentre, også med mulighet for lesning, grammofonplater etc., har knapt nok vært luftet her hjemme, skjønt den egentlig burde ligge snublende nær. En del av Louisiana-museets suksess beror vel på at det ganske enkelt er hyggelig å oppholde seg der — uansett kunsten!

ABONNEMENTSORDNINGEN

Abonnementet er grunnpilaren i vårt arbeide. Uten abonnentene ville vi mangle sikkerhet for en solid oppslutning om våre forestillinger — noe som er absolutt nødvendig om budsjettet skal holdes. Vi har idag abonnement på 40 spillesteder og nærmere 8000 abonnenter. Disse abonnentstedene får 4 til 6 forestillinger i året, slik at vi selger cirka 50 000 billetter i abonnement i løpet av året. Dette er jo tall vi er lykkelige for, men det er allikevel plass til et enda større publikum i abonnementet. De styrker vårt arbeide kolossalt ved å være abonnent. Er De fra før, sier vi takk, hvis De enda ikke er blitt det, venter vi på Dem med lengsel. Snakk med vår arrangør. De sparer penger ved å abonnere på våre forestillinger, og De er alltid sikret en god plass i teatret.

Ikke alle steder kan komme med i abonnementet ennå, til det har vi ikke forestillinger nok, men de steder hvor publikum slutter godt opp om vårt arbeide og gir oss gode arbeidsforhold, skal nok etterhvert komme med. Husk at det er publikum som bestemmer om forestillingsantallet skal øke på et spillested. Full teatersal er alltid målet. Full sal inspirerer skuespillerne til å yde god kunst. Full sal inspirerer også oss i administrasjonen til å ta vare på de gode stedene.

RIKSTEATRET ER OGSÅ BARNAS TEATER

Siden vi høsten 1964 lanserte dette slagordet, har det vist sin gyldighet på en måte som har overgått de dristigste forventninger. Forestillingene for barna er faktisk de best besøkte vi har. «Karamellapparatet» hadde i høst en oppslutning som bare blir Riksteatrets største suksesser til del.

Og måken til stemning i salen! Jubel og heiarop truer med å overdøve skuespillerne, ja selv fårene springer fram i hellig torbitrelse over skurkens skjendige renkespill.

Ny rekord ble det også i tegnekonkurransen denne høsten; teatrets kontor har formelig druknet i fargesprakende skaperverk av kunstnere fra tre til fjorten år.

Størstedelen av Sør-Norge fikk besøk av «Karamellapparatet» i høst. Nå er stykket på turné fra Haugesund til Kirkenes.

Kontakten med skolene er blitt ytterligere utbygd. Aldri har spillestedene hatt så mange tilreisende som til «Karamellapparatet». I de aller fleste tilfelle er det skolene som organiserer disse turene, med et tilskudd fra Riksteatret. Ofte er det skoler som ligger mange mil fra teaterlokalet.

At barna er henrykte over å få komme i teatret vet vi jo. Men om de skal få gå på forestillingene, avhenger selvfølgelig av de voksne. I barneskolen ser det nå ut til å trenge igjennom en innstilling om at den engasjerende og forløsende teateropplevelsen sammen med kamerater, foreldre og lærere er et verdifullt moment i barnas utvikling. Så verdifullt at vi voksne må gjøre hva vi kan for å bibringe dem denne opplevelsen. Kirke- og undervisningsdepartementets skolekontor ser dette så viktig at de har sendt ut et skriv med oppfordring til skolemyndighetene om å støtte opp om Riksteatrets virksomhet for barna.

RIKSTEATRET OG SJØMENNENE

«Norge er større enn noen vet av...» skrev Nordahl Grieg i sitt sjømannsdikt «Flagget».

Ja, hvem tenker vel på at vi har mer enn 50 000 nordmenn i utenriksfart og at de fleste arbeider på «et lite stykke Norge» — norske båter som aldri anløper en norsk havn.

I samarbeid med Statens Velferdskontor for Handelsflåten har Riksteatret siden 1955 hatt en lang rekke forestillinger med kjente norske kunstnere i utenlandske havner — lettere underholdningsprogrammer, konserter og også hele teaterforestillinger, blant dem «Et dukkehjem» og «Peer Gynt».

Nordsjøhavnene har fått de fleste forestillingene, vi har også vært i Marseille, Genua og Palermo og iblant også i amerikanske havner.

Denne siden av vårt arbeide håper vi å kunne satse enda mere på i framtida. Vi vet våre sjøfolk setter pris på slike møter med hjemlandets kulturliv.

Senest fikk vi det bevist da «Karusel» i desember besøkte Rotterdam, London, Antwerpen og Hamburg, og spilte for norske der, sjømenn og fastboende.

GRUPPEMODERASJONER

Vet De at foreninger og bedrifter som kjøper minimum 30 billetter til en av Riksteatrets forestillinger får 20 pst. reduksjon i billettprisen?

Hvis De t. eks. har et jubileum som skal feires i Deres bedrift, snakk med vår lokale arrangør eller kontakt oss direkte i god tid. Vi kan kanskje få lagt reiseruten slik at festlighetene kan inkludere en teateraften.

Mange bedrifter og foreninger er våre «faste kunder», mange tegner også et kollektivt abonnement.

Skoleelever og menige militære får kr. 3,— i reduksjon på billettprisen på alle Riksteaterforestillinger. Står den skolen De tilhører utenfor denne ordningen, skriv til oss, og vi skal få bragt tingene i orden.

RIKSTEATRETS STYRE

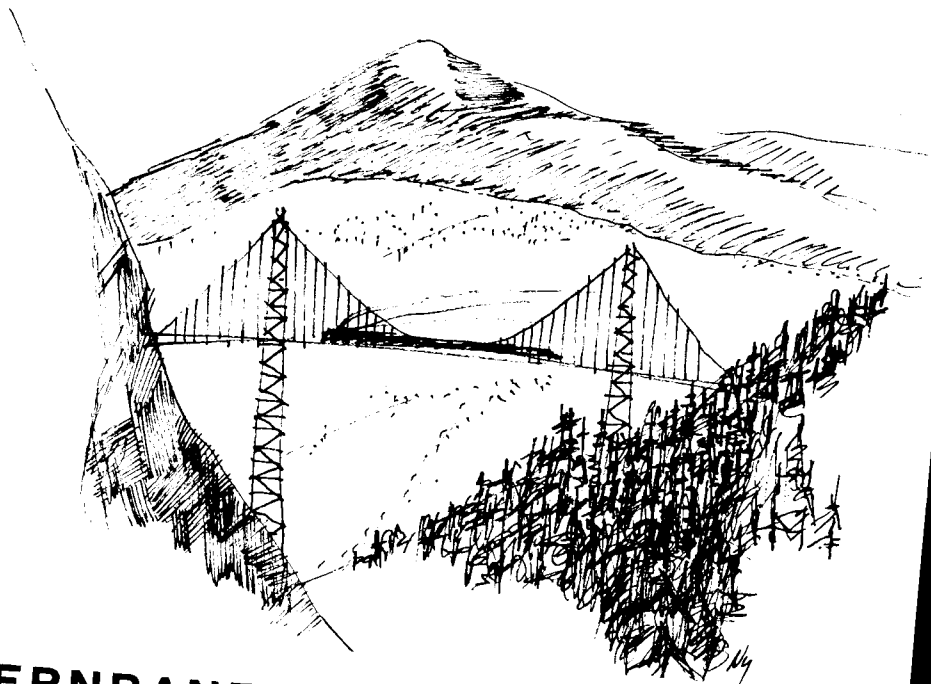
Teatersjef Hans Heiberg, formann, forfatterinnen Halldis Moren Vesaas, nestformann, lærer Margit Tøsdal, lektor Per Magnus Karstensen, stortingsrepresentant Einar Hovdhaugen.

Varamenn: Universitetsstipendiat Tertit Aasland, forfatteren Einar Skjæraasen, fru Eli Oftedal, skuespiller Gunnar Orlam, fru Ragnhild Aasberg.

Teatersjef Frits von der Lippe.

Økonomisjef Thomas Weibell, organisasjonssjef Rolf Falkenberg Smith, produsjonsleder Erik Frich, virksomhet for barn og ungdom: sekretær Tor Skule.

Kostymesjef Ragnhild Engebret. Snekkermester Ole Westby.

JERNBANELAND

Det står en snøvit bue
etsteds i skogens arne
og venter med sin høye port
på hjulets kalde klang.

En ensom bro er bygget der,
en tanke spent på hvit granitt
som bærer deg i luftens blå
trygt i sitt store fang.

Et håndtrykk mellom bredder grå
er knyttet heft og varig her.
Et lite vers av stål og sten
i veiens store sang.

Utdrag av Rolf Jacobsens dikt «Jernbaneland».

Diktet er en syntese av hele jernbanens vesen. Det er uten sammen-
ligning det mest monumentale jernbanedikt i norsk litteratur.
(Einar Østvedt i «De Norske Jernbaners Historie», 1954).

I all slags vær — til alle tider — det går alltid et tog!

«GÅ
TIL
STUDIA
OG
BLI
VIS»

Victor Krüger
i Studienytt

STUDIA

ASCHEHOUGS STORE VERK TIL SELVSTUDIUM

Studia er en ny form for kunnskapsverk, beregnet på hele familien.

Det er lagt opp i form av kurser til selvstudium og inneholder nettopp de emner og fag vi har bruk for i det praktiske liv.

Ved hjelp av Studia kan vi utvide våre egne kunnskaper til nytte i arbeidet og til glede i fritiden.

Gjennom Studia vil barna få en verdifull støtte i skolearbeidet.

Studia passer for alle, uansett alder, yrke og tidligere utdanning. Det omfatter i alt 30 forskjellige emner fordelt på 36 kurser og vil foreligge komplett i 6 store bind.

«Jeg kan vanskelig tenke meg en norsk borger, ung eller gammel, som ikke har bruk for dette verk.»

Henning Sinding-Larsen
i Aftenposten.

LA DERES BOKHANDLER DEMONSTRERE STUDIA FOR DEM
ASCHEHOUG